

Sygn. akt IV CNP 36/11

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lipca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

Prezes SN Tadeusz Ereciński

w sprawie ze skargi strony pozwanej
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia
Sądu Okręgowego
z dnia 15 lipca 2010 r.,
w sprawie z powództwa L. POLSKI Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z
siedzibą w G.
przeciwko Przedsiębiorstwu Komunikacyjno - Spedycyjnemu T. Spółce z
ograniczoną odpowiedzialnością w T.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 7 lipca 2011 r.,

umarza postępowanie.

Uzasadnienie

Skarżący wnosił o stwierdzenie niezgodności z prawem postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 15 lipca 2010 r. oddalającego zażalenie strony pozwanej na postanowienie Sądu Rejonowego w przedmiocie sprostowania oczywistej omyłki.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W dniu 22 lipca 2010 r. uchwalono ustawę o zmianie ustawy – Kodeks cywilny, ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz.U. Nr 155, poz. 1037), która weszła w życie w dniu 25 września 2010 r. Zgodnie z przepisami tej ustawy, skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem orzeczenia przysługuje tylko od prawomocnych wyroków sądu drugiej instancji kończących postępowanie w sprawie oraz od postanowień co do istoty sprawy kończących postępowanie, wydanych przez sąd drugiej instancji w postępowaniu nieprocesowym, w postępowaniu o uznanie i stwierdzenie wykonalności orzeczeń sądów państw obcych oraz w postępowaniu o uznanie i stwierdzenie wykonalności wyroku sądu polubownego wydanego za granicą lub ugody zawartej przed sądem polubownym za granicą (art. 424¹, art. 519², art. 1148¹ § 3, art. 1151¹ § 3 i art. 1215 § 3 k.p.c.). W wypadku orzeczeń od których skarga nie przysługuje, odszkodowania z tytułu szkody wyrządzonej przez wydanie prawomocnego orzeczenia niezgodnego z prawem można domagać się bez uprzedniego stwierdzenia niezgodności orzeczenia w postępowaniu ze skargi, chyba że strona nie skorzystała z przysługujących jej środków (art. 424^{1b} k.p.c.).

W wymienionej ustawie nie przewidziano przepisów międzyczasowych, co oznacza – zgodnie z zasadą bezzwłocznego stosowania przepisu procesowego (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego, zasady prawnej, z dnia 17 stycznia 2001 r., III CZP 49/00, OSNC 2001, nr 4, poz. 53) – iż od chwili jej wejścia w życie skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem orzeczeń innych niż wymienionych w art. 424¹ k.p.c. jest niedopuszczalna. Dotyczy to także skarg wniesionych przed dniem wejścia w życie wymienionej ustawy.

Skoro skarga stała się niedopuszczalna, wydanie orzeczenia jest niedopuszczalne, a postępowanie wywołane tą skargą należało umorzyć (art. 355 § 1 w związku z art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c.; por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2010 r., II CNP 59/10, nie publ., z dnia 24 listopada 2010 r., II CNP 67/10, nie publ., 26 listopada 2010 r., III CNP 49/10, nie publ., z dnia 10 grudnia 2010 r., II CNP 73/10, nie publ., z dnia 10 grudnia 2010 r., II CNP 76/10, nie publ., z dnia 17 grudnia 2010 r., IV CNP 85/10, nie publ., z dnia 17 grudnia 2010 r., III CNP 5/10, nie publ.).

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do art. 102 w zw. z art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 424¹² k.p.c. mając na względzie, że skoro można żądać odszkodowania z tytułu szkody wyrządzonej przez wydanie prawomocnego orzeczenia w odrębnym postępowaniu, to w tym postępowaniu może też zostać wykorzystana i wynagrodzona opinia prawna wyrażona w odpowiedzi na skargę, sporządzonej przez pełnomocnika strony powodowej.